

תרו על החוף וראו את חברותיהן שבמים נחפזות אחת אחר רעותה במערבולת, בנסיון לחלץ האחת את השניה, נתקפו בהיסטריה ונתקעו במקומן. עברו דקות יקרות עד שאחת מהן רצה לעבר מלון שרתון להזעיק עזרה. עוברים ושבים, מלצרי המלון במדיהם הרשמיים, ומתרחצי הסאונה שבמלון, מיהרו אל החוף. עד שמשו את הטובעות, כ־25 במספר, מהמים, הניעו למקום שוטרים, קצינים ואנשי העזרה הראשונה.

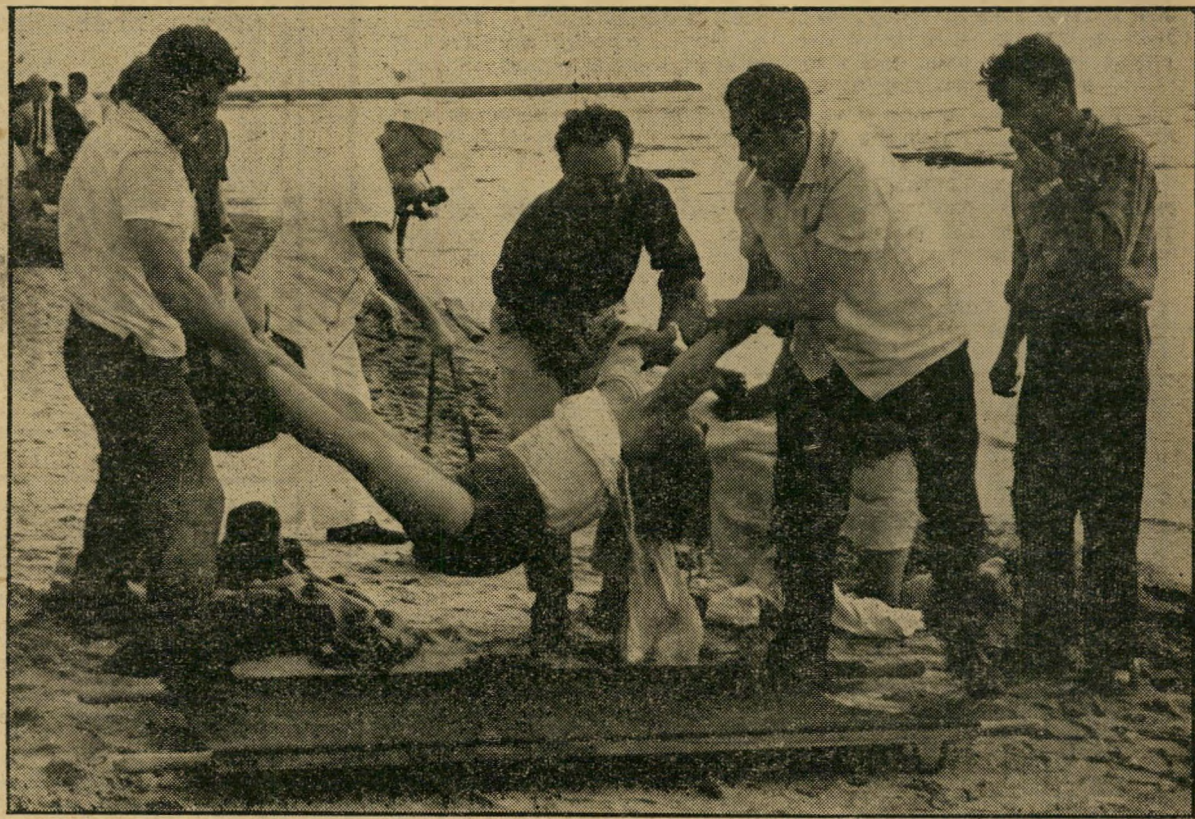
החוף נראה אותה שעה כתמונה הלקוחה מתוך סצינת נחיתה שנתקלה באש, בסרט קרבי. על פני כל השטח גהרו חליות המצילים על פני הניצולות, ניסו להחיותן בהרגלי נשימה, ובהנשמה מפה לפה. אלה שהחלו לנשום, ואלה שהוברר כי נפחו נשימתן, בחלקן כתוצאה מחבטה בסלעים, הועמסו על אלונקות, ונישאו במהירות אל עבר גבעת הכורכר, שמעבר להן היכו האמבולנסים.

למה זה קרה דוקא לנו, התייפחה אחת הנערות. „אנחנו נערות אדוקות וצנועות ושמרות מסורת.“ כמה מהמתקבלים במי

מקום הטביעה

ברקע — האוניות, ועל החוף — המצילים. מיטשח הים השקט המשתרע עד לסלעים (במרכז התמונה). הוא שהיטעה את הנערות, שנכנסו למערבולת. האיש משמאל הוא קצין המשטרה ביל שפירא.

התקווה אבדה

נסינותיהם של המצילים להחזיר לחיים את אחת הטובעות עלו בתוהו. בתמונה הם נראים מרימים את גופתה כדי להניחה על

גבי האלונקה. רופא מגן דוד אדום במדים לבנים, הנראה בתמונה, קבע לאחר בדיקה יסודית כי אפסה כל תקווה להצילה. ברקע נראה צינור הביוב שבחוף תל-אביב, אשר בקירבתו אירע האסון המסחרי.

זעקת אם

אם אחת הטובעות, בחודש השמיני ליד

הקייבנה, פורצת בזעקות יגון ליד בית-החור לים, כששוטרת מנסה להרגיעה ולהשקטתה. קים ניסו תוך כדי פעולות ההצלה להטיף מסר לבנות המבוהלות ששכבו על החוף. „איך זה שאתן הולכות לרחוץ בים בימי ספירת העומר כשהרעה בים אסורה?“ הטיח אחד הנוכחים. במקום התפתח ויכוח הלכתי קצר. „לא נכון“, זעקה אחת הבנות. „אין שום איסור לרחצה עד ל־ג בעומר. אסור רק לצאת ברכוים ובמחולות אבל להתרחץ בים זה מותר.“

מהנה הזועה נמשך כשעה. אולם הפאי ניקה החלה רק כשהיעברו הטובעות לבית החולים. אלה שלא טבלו במים כניסו בבימים סמוכים לחוף, הועברו משם ללא מיפ קד לבתיהן. איש לא ידע מי טבע, מי ניצל ומי נעדר. עברו שעות רבות עד שניתן היה לקבל תמינה ברורה וסופית של היקף האסון, אחרי המחיריים והמוזעזעים שבאסון נות שארעו במדינת קצירו: שמונה בנות שנפלו כקורבנות של הזונה ורשלנות פושי-עת.

קרוב תשיעי עדיין לא נמצא. מול ניסים, 15, מגן-יבנה לא נמצאה בין הנפטרות או הפצועות. כל החיפושים אחריה במשך הלילה עלו בתוהו. גייתה תקועה כנראה בין סלעי החוף מתחת לפני המים.

„תורתי למקום בו ישבתי והתחלתי להתייבש כדי ללכת הביתה. פתאום באו בריי צה שני ילדים וצעקו: בנות טובעות! לא שאלתי שאלות. רבתי למקום וראיתי מרחוק בתוך המים שלוש בנות מפרפרות. הן היו מאחורי הסלעים. זינקתי למים ומי שכתי אחרי עוד גבר. זה היה דני בריטקין, שחקן כדורגל במכבי תל-אביב. ניגשתי עד לסלעים, ואמרתי לדני שיקפוץ אחרי. נתתי לו הוראות שיצלול ויתפוס את הבנות בשערות מאחורנית. לדתי את זה כשהייתי מדריך ספרט בצבא. קפצתי ותפסתי שדוש צמות של שלוש בנות ומשכתי אותן לסלע אחד. התחלתי לצעוק לאנשים על החוף שיבאו לעזור, כדי שאוכל לטפל לפחות באחת. אף אחד לא ניגש. האנשים פזרו מהמערבולת. צרתי והכרתיי אחדים מהם לבוא. סחבתי את הבנות לשטח הסלעים, ואז ראיתי שהיו עוד 15 בנות בצד. קיוויתי שאחרים ינסו להציל אותן, ואני התחלתי לטפל באחת שאיבדה את ההכרה שלה. דתחלתי בהנשמה מפה לפה, ואחרי חצי דקה היא התחילה להקיא. גם אני הקאתי. ביקשתי מדני שימשיך לעשות לה הנשמה, ושלא יפסיק. כך זה נמשך עד שבאו אני שים, והצילו את היתר.“

על מה שאירע: „כשהגענו למקום התפשטנו ונכנסנו לים. המדריכה סימונה התחילה ללמד אותנו תרגילים כאלה ששתיים יומי דות ואחת שוכבת ביניהן. התחלקנו לכמה קבוצות ורחצנו בים.“

המקום בו נחרו הבנות לרחצה היה אזור של מים שקטים. במרחק כחמישים מטר מהחוף עוצרת שורת סלעים את הגלים. מאזור הסלעים ועד לחוף המים הם רדודים למדי. אולם מיד לאחר הסלעים, מתחיל שטיפע עמוק. זהו אזור האסור לרחצה כל ימי השנה, כיוון שרבים בו הבורות והמערבולות. אולם שום שלט אזהרה לא ניצב במקום.

המים במקום היו שקטים וצלולים. אפילו גלים קטנים ביותר לא נראו על פני הים. אולם היתה זו מלכודת. כי תחת לפני המים געשו מערבולות בתוך בורות עמוק קים. אזת הבנות שטבלה במים עד למתניה נלחמה ראשונה להוך המערבולת. כאשר ניסתה חברתה למשוטה ניסחפה אף היא. צעקוהיהן של השתיים הזעיקו את שאר חברותיהן שמהרו למקום הסביעה. המערבולת סחפה גם אותן.

סיפר עד הראייה שמואל סעדי (31), פור על מיפו, על מה שאירע אז כך: „כשגמרתי את העבודה ירדתי להתרחץ בים. ראיתי תי קבוצת בנות נכנסות למים, חלק מהן בלבנות המלא. הדבר משך את תשומת ליבי. חי-חשבתי — בטח בנות שהתחשק להן לעשות ספורט. אבל כשהתקרבתי למקום ביקשה ממני המדריכה להסתלק, מפני שהם בנות אדוקות ולא מרשות שגברים יסתכלו בהן.“

מִהֲרַנֵּעַ בו החלו הבנות לטבוע, ועד שהגיעו למקום חליות מצילים במספר מספיק, חלפה כחצי שעה. אותה שעה התרחש על החוף מחזה אימים. הבנות שנו

עשרות זוגות ידיים

מושטות לעזרה כדי להרים אלונקה, עליה מונחת גופת אחת הטובעות. ברקע נראה מלון שרתון, שמולו אירע האסון. פני המשתתפים במיבצע מעידים על הודעותם מהאסון.